

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **Statutární město Ostrava**, se sídlem Prokešovo nám. 1803/8, Ostrava, zast. MT Legal s.r.o., advokátní kanceláři, se sídlem Jakubská 121/1, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 6. 2015, č.j. ÚOHS-R188/2014/VZ-13922/2015/321/OHo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R188/2014/VZ-13922/2015/321/OHo ze dne 11. 6. 2015, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí rozkladu proti

rozhodnutí Úřadu č.j. ÚOHS-S604/2013/VZ-10977/2014/522/PLy ze dne 23. 5. 2014 ve věci spáchání správního deliktu žalobcem při zadávání veřejné zakázky s názvem „Optimalizace a konsolidace programového vybavení IS VERA“, zadávané v jednacím řízení bez uveřejnění zahájeném dne 16. 2. 2010.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZVZ“), a to tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 21 odst. 2 ZVZ, když veřejnou zakázku „Optimalizace a konsolidace programového vybavení IS VERA“ zadal v jednacím řízení bez uveřejnění na základě písemné výzvy k jednání ze dne 16. 2. 2010, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, přičemž uvedený postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku.

Za spáchání výše uvedeného správního deliktu Úřad ve výroku č. II prvostupňového rozhodnutí uložil žalobci pokutu ve výši 200.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně namítl nezákonnost výroku I. napadeného rozhodnutí spočívající ve vadném posouzení skutkového stavu a nesprávném právním posouzení. Žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím předseda žalovaného z části také „dotvářel“ (tj. odstraňoval nedostatky) prvostupňové rozhodnutí Úřadu.

Následně žalobce obsáhle popsal důvody, kterého vedly k využití jednacímho řízení bez uveřejnění (JŘBU), a zejména zdůraznil ochranu výhradních práv, která ve vztahu k předmětnému informačnímu systému VERA (dále jen „IS VERA“) náleží obchodní korporaci VERA, spol. s r.o., v kombinaci s důvody technickými (tj. konsolidace systémového prostředí spočívající v optimalizaci systémové vrstvy, zajištění multilicence pro implementaci nových agend, optimalizaci zpracovávaných agend) a celkové ekonomičnosti postupu žalobce, což v celém komplexu dle žalobce legitimizovalo zvolený postup vedoucí k zadání veřejné zakázky. Žalobce připomněl, že využívá IS VERA od roku 2002, přičemž licenční ujednání, která neumožňují žalobci neomezeně zasahovat do zdrojového kódu IS VERA a upravovat si jej dle aktuálních potřeb vyvolaných objektivními skutečnostmi, jsou na daném trhu ujednáními standardními a běžně využívanými, a podle žalobce nebylo sporné, že zásah do IS VERA podléhá autorským právům obchodní korporace VERA, spol. s r.o., a veškeré změny, rozšiřování či optimalizace IS VERA byla oprávněna vykonávat pouze obchodní korporace VERA, spol. s r.o. Tak tomu bylo i v případě předmětné veřejné zakázky, kdy byl žalobce nucen s ohledem na vývoj legislativy a požadavků na správu vedených agend rozšířit IS VERA. Žalovaný přitom ve svém dosavadním posuzování nikterak nepřihlížel k žalobcem opakovaně namítaným skutečnostem v podobě nutnosti zohlednění vývoje IT na úrovni zadavatele (žalobce) jako statutárního města za období uplynulé dekády (vč. legislativních a věcných podmínek, za kterých k tomuto vývoji docházelo), rovněž

nepřihlédl k žalobcovým tvrzením ohledně nutnosti jednotné technologické a systémové základny prostředí zadavatele, ke kterému všechny kroky zadavatele směřovaly, dále nevzal v potaz ani konkrétní podmínky provozu a jeho ekonomiku, časový a personální rozměr a oprávněné nároky uživatelů informačního systému v podmínkách zadavatele.

Podle žalobce Úřadem použité rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 2 A 3/2002-75 ze dne 5. 11. 2002 bylo následně překonáno judikaturou Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu a tato rozhodnutí potvrzují zákonnost postupu žalobce. Namítl, že navzdory takto jednoznačné judikatuře, Úřad trval na tom, že žalobce údajně úmyslně vytvořil situaci, kdy případné modifikace IS VERA budou muset být v budoucnu zadávány prostřednictvím JŘBU, protože v roce 2002 si musel být vědom toho, že IS VERA bude muset být v budoucnosti rozšiřován, což dokládá Úřad v prvostupňovém rozhodnutí tím, že je tato skutečnost uvedena v dokumentu Informační strategie města Ostravy z roku 2008.

Následně se žalobce v žalobě podrobně zabýval komplexem vztahů a podmínek využívání IS VERA a IS GINIS dodavatele GORDIC spol. s r.o., který byl u žalobce využíván jako druhý, dílčí informační systém. K tomu zároveň konstatoval, že názory žalovaného jsou založeny na jeho laických úvahách, kterým nesvědčí provedené dokazování, a k hypotetické možnosti využití služeb GORDIC spol. s.r.o. odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 2. 2013, č. j. 62Af 65/2011 – 95. Poukázal i na nedostatečnou odbornou znalost žalovaného s tím, že si měl k odborným otázkám přizvat znalce. Žalobce má za to, že své důkazní břemeno unesl a bylo na Úřadu, aby případně nejasnosti odstranil, když žalobce nemohl vědět, co vše bude Úřad požadovat.

Následně žalobce podrobně rozvedl technické a ekonomické důvody, které ho vedly k zadání zakázky v JŘBU a opětovně namítl nedostatečné odborné znalosti žalovaného a nedostatky dokazování.

V další části žaloby žalobce napadl nezákonnost výroku II. napadeného rozhodnutí s tím, že výrok o uložení sankce je nedostatečně odůvodněn a opřen o absolutní správní úvahu žalovaného. Namítl i chybné určení horní hranice sazby, neuvedení hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností a odmítl, že spáchaný delikt byl jednáním úmyslným (úmysl nepřímý) žalobce. Poukázal i na snahu žalovaného dotvořit prvostupňové rozhodnutí.

Následně žalobce opětovně namítl nedostatečné zjištění a posouzení skutkového stavu, rozpor se zásadou materiální pravdy a nenaplnění legitimního očekávání žalobce ve správný procesní postup žalovaného (neprovedl ústní jednání, nedovyzval k předložení důkazů). V námítce postupu žalovaného v rozporu s principy dobré správy zopakoval, že se žalovaný svým procesním postupem sám sebe postavil do role experta, znalce informačních systémů a odborníka na IT prostředí konkrétního města. Dále namítl obsahovou nekonzistentnost výroku I. napadeného rozhodnutí ve vztahu k výroku II. (a jeho odůvodnění) a z toho pramenící nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako celku a nesprávnou interpretaci ustanovení § 121 odst. 3 ZVZ žalovaným.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a předem svého vyjádření zdůraznil, že důkazní břemeno ohledně prokázání důvodů svědčících o oprávněnosti postupu v JŘBU příslušelo v daném případě žalobci, žalovaný posuzoval, zda žalobce prokázal, že z důvodu ochrany výhradních práv mohla být veřejná zakázka splněna pouze určitým dodavatelem, a dospěl k závěru, že z předložených podkladů neplyne, proč byla vybrána cesta prostřednictvím zadání veřejné zakázky v JŘBU z důvodu ochrany výhradních práv obchodní korporace VERA, a ani v žalobě nebyl zadavatelem označen podklad, na základě kterého k takovému závěru dospěl. Žalovaný vycházel z podkladů pro vydání rozhodnutí, jež byly v dané věci úplné, přičemž dostatečně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud tak v některých částech napadeného rozhodnutí byla uvedena argumentace teoretického charakteru, pak je nutné uvést, že vždy vycházela z podkladů pro vydání rozhodnutí a žalovaný se musel se vznesenými námitkami žalobce plně vypořádat, jak mu ukládá správní řád. Žalovaný je pak přesvědčen, že ochrana toho, že nebude bezdůvodně udržován stav hospodářskou soutěž omezující, je účelem restriktivního výkladu ustanovení zákona o možnosti využití JŘBU. K namítané polemice ohledně využitelnosti systému GINIS pak žalovaný dodává, že z předložených dokumentů jednoznačně vyplývalo, že paralelní provozování dvou systémů je variantou reálnou. Stejně tak reálnou byla i skutečnost, že systém GINIS žalobce využíval. V tomto případě ze žalobcem předložených dokumentů nevyplývalo, že by byl aplikovaný postup jedinou možnou cestou. Žalobce dle žalovaného nijak přezkoumatelně neodůvodnil, z jakého důvodu nebyly dodrženy strategické cíle žalobce, a pouhé tvrzení, že se určitá cesta ukázala neproveditelnou, nemůže být z hlediska důkazní povinnosti žalobce dostatečné.

K otázce technických důvodů žalobce znovu neodkazuje na jakýkoli podklad, z něhož by plynuly závěry, jichž se dovolává. Ohledně ekonomických důvodů konstatoval, že vzhledem k nedostatečnému posouzení možné finanční nákladnosti je zachování hospodářské soutěže jediným možným prostředkem pro dodržení principů hospodárnosti při nakládání s veřejnými prostředky.

Odůvodnění použití konečné ceny veřejné zakázky, stejně jako otázka zavinění byly předmětem vypořádání rozkladových námitek, a proto na ně žalovaný v celém rozsahu odkázal.

K odůvodnění výše sankce odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 114/2011 – 105 ze dne 29. 8. 2012 a uvedl, že z napadeného rozhodnutí je patrné, kterými úvahami se žalovaný při určování výše pokuty řídil a pokuta uložená v dolní čtvrtině její maximální výše nijak nevybočuje ze zákonných mantinelů.

K návrhu na ústní jednání odkázal na obligatorní písemný průběh správního řízení a má za to, že nijak nepochybil, když považoval za dostatečný obsah správního spisu, který obsahoval podklady, na jejichž základě bylo možno věc právně posoudit. Dodatečné dokumenty předložené žalobcem v rámci řízení o rozkladu totiž nijak nevyvracejí závěry žalovaného.

Žalovaný nesouhlasil ani s namítaným porušením principu dobré správy a s odkazem na napadené rozhodnutí uvedl, že, pokud bude další postup žalobce v souladu se zákonem, jeho zásadami, cíli a náležitě odůvodněn, nebude důvodu pro konstatování, že byl spáchán správní delikt.

Ohledně konzistentnosti výroku napadeného rozhodnutí je žalovaný přesvědčen, že jediný výrok napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačný. Pokud se pak jedná o výroky prvostupňového rozhodnutí, tak žalovaný rovněž neshledal, že by obsahovaly jakoukoli nejasnost, natož aby si vnitřně odporovaly nebo byly nesrozumitelné.

K závěrečné námitce odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které setrval na svých žalobních bodech, které zopakoval a dále je nerozšiřoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po nařízeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a žalobu proto zamítl.

Předem vypořádání žalobních námitek musí soud konstatovat, že řadu žalobních námitek žalobce opakuje na různých místech žaloby. Soud proto přistoupil k vypořádání námitek tak, jak obsahově tvořily jednotný celek.

Podle ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ může zadavatel zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže veřejná zakázka může být splněna z technických či uměleckých důvodů, z důvodu ochrany výhradních práv nebo z důvodů vyplývajících ze zvláštního právního předpisu pouze určitým dodavatelem.

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že Úřad vycházel při hodnocení splnění podmínek citovaného ustanovení z rozhodovací praxe Soudního dvora EU a konstatoval nutnost existence objektivních důvodů a faktického naplnění podmínek pro aplikaci citovaného ustanovení. V bodu 57. a násl. prvostupňového rozhodnutí Úřad odkázal na rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2012 ve věci C-406/10 a v bodě 60. Úřad konstatoval, „že zadavatel dostatečně neprokázal, že by existovaly autorsko-právní důvody opravňující jej k použití JŘBU v předmětné veřejné zakázce.“

Žalovaný v úvodu vypořádání rozkladových námitek vytkl před ostatní námitky neunesení důkazního břemene žalobcem a konstatoval, že „*Jak přitom bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno a jak vyplývá z rozsudku SDEU ve věci C-385/02 ze dne 14. 9. 2004 (Evropská komise vs. Itálie), důkazní břemeno spočívalo v předmětném případě na zadavateli, jenž se dovolával oprávněnosti využítí výjimečného způsobu zadání veřejné*

*zakázky. Skutečnosti, že JŘBU tímto výjimečným způsobem zadání veřejné zakázky opravdu je, přitom přisvědčil v tuzemské judikatorní praxi Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Afs 23/2012-102 ze dne 28. 11. 2012. **Pakliže zadavatel svůj postup dostatečně nedoložil a neodůvodnil, není možné v uvedeném shledávat pochybení Úřadu.** Pokud pak zadavatel namítá, že úvahy Úřadu byly neomezené a výklad zákona extenzivní, nelze tyto námítky přezkoumat, jelikož není zřejmé, kterou svou úvahou se měl Úřad takového pochybení dopustit.“*

Zdejší soud dospěl při hodnocení žalobních námitek k závěru, že jakkoliv žalobce v žalobě (zejména její první části) obsáhle zdůvodňuje, proč přistoupil k zadání veřejné zakázky v JŘBU, tak jím uváděné věcné důvody nesměřují proti základnímu klíčovému závěru Úřadu i žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně splnění podmínek § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ. Věcná argumentace k důvodům zadání předmětné veřejné zakázky v JŘBU sice osvětluje pohnutky žalobce při zadání veřejné zakázky, ale nijak nezpochybňuje závěry Úřadu o neunesení důkazního břemene a nemůže tak nic změnit na podstatě žalobou napadeného (napadených) rozhodnutí.

Soud se tedy prioritně zabýval těmi částmi argumentace, ve kterých žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť tyto souvisí s otázkami unesení důkazního břemene.

Zdejší soud nijak nezpochybňuje, že interpretačním vodítkem při posuzování zadávání veřejných zakázek v oblasti IT a zejména pro možnost použití JŘBU mohou být žalobcem uváděné rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2010, č. j. 62Af 61/2010-332 a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-53, nicméně soud se neztotožňuje se závěry, s jakými žalobce uvedené rozsudky interpretoval.

Krajský soud ve svém rozsudku jasně konstatoval, že důvody, které vedou zadavatele k využití JŘBU musí být zadavatel schopen vysvětlit a obhájit v řízení před žalovaným. Nejvyšší správní soud v navazujícím rozhodnutí o kasační stížnosti proti citovanému rozhodnutí krajského soudu dále k tomu uvedl, že „*O použití příslušného druhu zadávacího řízení vždy rozhoduje zadavatel, který za způsob zadání veřejné zakázky nese odpovědnost.*“, s tím, že je na zadavateli, aby unesl důkazní břemeno.

Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „*Zadavatel musel důkladně a objektivně osvědčit, že jsou dány důvody aplikace jednacímho řízení bez uveřejnění, a to např. posudkem z oboru IT a oboru práva, tak jak to zadavatel učinil. Zadavatel byl povinen před rozhodnutím, zda lze využít jednacímho řízení bez uveřejnění, důkladně právně posoudit předchozí zakázku, na kterou se má navazovat, z hlediska autorského práva, povahy licence a technického hlediska. Prokázání existence důvodu pro aplikaci ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zákona není z obecného hlediska vázáno pouze na předložení listiny ve formě dokladu (např. ochranná známka, užitiný vzor, patent, licence), ale tyto objektivní důvody musí skutečně existovat; podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení zákona musí být naplněny fakticky.*“ V Nejvyšším správním soudem posuzované věci byla znaleckými posudky prokázána „*objektivní existence výhradních práv (autorských), která nedovolují*

zadavateli libovolně nakládat s předchozími systémy, na které by měla veřejná zakázka navazovat.“

Z citované judikatury jasně vyplývá, že primární důkazní břemeno oprávněnosti využití JŘBU tíží zadavatele, na což i se zohledněním judikatury SDEU i národní odkazoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Pro posouzení otázky unesení důkazního břemene jsou podstatné listiny, které tvoří obsah správního spisu. Obsahem správního spisu jsou výzva k JŘBU, písemná zpráva zadavatele ze dne 2. 3. 2010 (ve které zadavatel konstatuje, že předmětnou zakázku může s ohledem na autorská práva realizovat pouze obchodní korporace VERA, spol. s r.o., listina nazvaná „Konsolidace systémů statutárního města Ostrava – manažerský souhrn (nedatovaná, bez označení zpracovatele), Smlouva na dodávku optimalizace a rozšíření agendového informačního systému IS Vera v rámci konsolidace a rozvoje IS MMO/SMO vč. příloh a dodatků, Ukončení smlouvy jednostranným odstoupením ze strany objednatele, dále předmětné zakázce předcházející smlouvy o dílo z období roku 2002 až 2009, Informační strategie města Ostravy na období let 2008 až 2011 (zpracovatel IT Cluster, o.s.).

Žalobce založil spolu s vyjádřením do správního spisu jako důkazy seznam legislativních předpisů odůvodňujících nutnost změny (rozšíření) IS Radnice VERA, výpověď smlouvy o komplexní podpoře aplikačních programových produktů a rozvoji systému z 13. 6. 2007, dále seznam obdobných informačních systémů a nabídka Marbes Consulting s.r.o., orientační přehled finančních nákladů na implementaci ekonomických a agendových informačních systémů pro úřady a odhad ceny obdobné implementace do prostředí SMO, smlouvu o komplexní podpoře provozu a užití aplikačně programového vybavení informačního systému Radnice VERA® a jeho rozvoji a inovaci, Smlouvu o převedení práv k užívání programového vybavení a poskytování technické podpory, časový sled událostí a odůvodnění změn (dodatků) smlouvy. K rozkladu žalobce již další důkazy nepřiložil.

Z uvedených důkazních prostředků, které byly shromážděny v průběhu správního řízení, soud nezjistil, že by žalobce předložil jakýkoliv materiál, který by se zabýval otázkou ochrany výhradních, resp. autorských práv v souvislosti s plánovanou veřejnou zakázkou ve vazbě na provozovaný IS VERA. Žalobce sice předložil listiny, které s provozováním IS VERA souvisely, nicméně jakákoliv objektivní, na žalobci nezávisle zpracovaná autorskoprávní analýza předložena nebyla.

Žalobce proto nesplnil požadavky, které na možnost využití JŘBU v těchto situacích klade dokonce jím odkazovaný rozsudek pátého senátu Nejvyššího správního soudu. Tedy nesplnil požadavek *důkladně a objektivně osvědčit, že jsou dány důvody aplikace jednacího řízení bez uveřejnění. Z předložených důkazů nijak nevyplývá, že by již před rozhodnutím, zda lze využít jednací řízení bez uveřejnění, důkladně právně posoudil předchozí zakázku, na kterou se má navazovat, z hlediska autorského práva, povahy licence a technického hlediska. Z toho důvodu neprokázal, že by objektivní důvody pro aplikaci ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ skutečně existovaly a podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení zákona byly naplněny fakticky.*

Podle názoru zdejšího soudu prosté předložení smluv, vč. jejich dodatků je stejně nedostačující, jako *předložení listiny ve formě dokladu (např. ochranná známka, užitný vzor, patent, licence)*, neboť takový postup postrádá požadované posouzení předchozích zakázek.

Pokud žalobce posoudil jím uzavřené smlouvy sám a na základě vlastního posouzení dospěl k závěru o možnosti uzavřít navazující zakázku v JŘBU, tak se nemůže jednat o objektivní posouzení stavu, neboť to nutně předpokládá součinnost třetí osoby, která není součástí původní zakázky a nemá proto žádný zájem na určitém konkrétním výsledku a ani není u ní důvod zpochybňovat nestrannost analýzy.

Soud nepovažuje za důvod pro absenci zejm. autorskoprávního posouzení předchozích zakázek skutečnost, že předmětná zakázka představuje zásah do autorských práv obchodní korporace VERA, spol. s r.o., není mezi žalobcem a žalovaným spornou otázkou, neboť cílem takové analýzy je právě posouzení kombinace hledisek autorskoprávních a technických ve vazbě na ekonomické zhodnocení zvoleného postupu před zadáním samotné veřejné zakázky a návrh možných objektivních řešení situace. Mezi žalobcem a žalovaným totiž není sporné pouze a jedině to, že plnění obchodní korporace VERA, spol. s r.o., je autorským dílem. Požadované zhodnocení ale nemá mít za úkol zodpovědět to, zda je určitý software autorským dílem, ale to, zda je možné realizovat zakázku jinak než výlučně zásahem do autorských práv původního dodavatele.

Jestliže žalobce v této souvislosti v páté části žaloby tvrdil, že nebyl Úřadem dostatečně poučen o tom, jaké veškeré důkazy má předložit, tak tato námitka taktéž není důvodná. Úřad v oznámení ze dne 8. 10. 2013 popsal jasně spáchaný delikt jako uzavření smlouvy vč. jejích dodatků, a to s odkazem na ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, a téhož dne stanovil i lhůtu pro předložení důkazních prostředků. Bylo jen na žalobci, jaké důkazní prostředky předloží (na tomto místě soud zdůrazňuje již výše uvedené, že žalobce nepředložil žádné návrhy na doplnění dokazování ani poté, co se seznámil s prvostupňovým rozhodnutím, v rámci rozkladového řízení). Usnesením ze dne 17. 10. 2013 pak Úřad stanovil žalobci jednak lhůtu pro doplnění důkazních návrhu a jednak lhůtu pro seznámení se a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Není součástí poučovací povinnosti správního orgánu, aby instruoval účastníka řízení, jaké konkrétní důkazní prostředky má předložit k prokázání svých tvrzení. Na Úřadu je, aby shromáždil dostatek podkladů, které odůvodňují zahájení řízení. Účastníku řízení je poté dána možnost procesní obrany a je na něm, aby svá tvrzení prokázal, a na správním orgánu pak je, aby posoudil, zda jemu předložené důkazy jsou dostačující a zda prokazují tvrzení účastníka řízení.

V souvislosti s namítaným porušením principu materiální pravdy soud považuje za nutné zdůraznit, že využití JŘBU je samo o sobě výjimkou z otevřené soutěže a pro jeho použití platí zákonem stanovené podmínky směřující k omezení možnosti využívat tohoto typu veřejné zakázky jen ve skutečně odůvodněných případech. Jestliže žalobce upřednostnil tuto formu veřejné zakázky, bylo jeho povinností prokázat, že jasnou a odůvodněnou vědomost o existenci důvodů pro JŘBU měl ještě před zadáním zakázky v JŘBU. Bylo na

žalobci, aby doložil ve správním řízení splnění podmínek pro JŘBU, a nikoliv na žalovaném, potažmo Úřadu, aby prokazoval žalobci, že podmínky pro JŘBU nebyly naplněny, neboť nelze požadovat po žalovaném, aby prokazoval např. absenci posouzení autorskoprávních hledisek. S ohledem na takto výjimečnou povahu JŘBU je princip materiální pravdy modifikován rozložením důkazního břemene mezi zadavatele veřejné zakázky a Úřad, jak konečně vyplývá ze shora citované judikatury jak národních soudů tak i SDEU.

K důkaznímu břemenu žalovaného se ve shora citovaném rozhodnutí pátého senátu Nejvyšší správní soud vyjádřil tak, že „*Pokud měl stěžovatel (v tehdy posuzované věci byl stěžovatelem Úřad) za to, že součástí plnění měly být běžně dostupné služby a dodávky (např. dodávka hardware a běžných licencí, jiné nenavazující plnění), které by bylo nutné zadat v obecně použitelném druhu zadávacího řízení, měl tuto skutečnost ve svém rozhodnutí uvést, případně vhodně zvolenými znaleckými posudky prokázat.*“ Z uvedeného je patrné, že důkazní břemeno žalovaného stíhá tehdy, pokud chce zpochybnit skutečnosti, u kterých unesl své důkazní břemeno zadavatel.

V rámci námitek nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobce brojil i proti tomu, že Úřad rozhodl bez nařízení ústního jednání. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce nepředložil žádný listinný důkaz, který by objektivně prokazoval nutnost zadání zakázky v JŘBU. Veškeré důvody opíral o svá tvrzení, případně své vlastní analýzy. Za této procesní situace nebylo důvod nařizovat ve věci ústní jednání, neboť to by s ohledem na skutková zjištění v průběhu správního řízení a s ohledem na odůvodnění návrhu na ústní jednání nemohlo přinést nic jiného, než opětovně subjektivní vyjádření důvodů, které vedly žalobce k využití JŘBU. Soud se proto plně ztotožnil s postupem žalovaného, který ve věci ústní jednání nenařídil. Soud zdůrazňuje již výše uvedené, že objektivní posouzení možnosti využití ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ musel mít zpracované před zadáním veřejné zakázky. V případě absence takového posouzení by nemohlo na věci nic změnit ani nařízení ústního jednání.

Zároveň v souvislosti s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem žalobce namítal, že Úřad a žalovaný nejsou dostatečně odborně způsobilí k posouzení tak odborné otázky, jaká byla předmětem veřejné zakázky. Pouze na okraj soud nutně musí konstatovat, že žalobce nijak neprokázal, že by on sám disponoval odbornými znalostmi natolik výrazně odlišnými od Úřadu, že by byl schopen sám plně posoudit odborné autorskoprávní otázky. Nicméně pro účely nyní posuzované věci v kontextu žalobcoví námitky to není podstatné. Věcná polemika jak Úřadu, tak i žalovaného k otázkám autorskoprávním a jednotlivým informačním systémům využívaných žalobcem a jejich možným propojením je s ohledem na obsah žalobou napadených rozhodnutí a s ohledem na obsah podání žalobce ve správním řízení především důsledkem vypořádání námitek žalobce v prvostupňovém řízení a v řízení o rozkladu. Samotná věcná polemika žalovaného, resp. Úřadu není ale podstatná, neboť klíčové je, že žalobce neunesl prvotní důkazní břemeno o naplnění podmínek ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ.

V návaznosti na otázky autorskoprávní brojil žalobce i proti závěrům Úřadu, resp. žalovaného v ohledně ekonomických a technických důvodů. Ekonomickými důvody, resp. jejich prokázáním se pátý senát Nejvyššího správního soudu taktéž ve svém, shora citovaném

rozhodnutí zabýval. Předně konstatoval, že otázka ekonomické stránky navazuje na hodnocení existence výhradních práv a dále uvedl, že „*Zadavatel si musí zjistit a ověřit, zda, než použije jednací řízení bez uveřejnění, u kterého se upřednostňují jiné zájmy spíše než transparentní a hospodárné zadání veřejné zakázky, nelze existenci výhradních práv za splnění podmínky ekonomické výhodnosti nepoužít nebo rozšířit tak, aby se již nejednalo o práva výhradní.*“

I z uvedené citace vyplývá, že nejprve si musí zadavatel veřejné zakázky zodpovědět otázku autorskoprávní a teprve následně poté, co dospěje k závěru, že po stránce autorskoprávní je nutné veřejnou zakázku zadat v režimu ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, tak nastupuje zodpovězení otázky ekonomické a technické.

Jelikož v nyní posuzované věci neprokázal žalobce dostatečné posouzení otázek autorskoprávních, není rozhodné, zda pro žalobce bylo zvolené řešení ekonomicky, resp. technicky výhodné. Nad rámec uvedeného však soud konstatuje, že žalobce ve správním řízení nepředložil žádnou seriózní ekonomickou analýzu, ze které by bylo patrné, že zjistil a ověřil, že nelze existenci výhradních práv za splnění podmínky ekonomické výhodnosti nepoužít nebo rozšířit tak, aby se již nejednalo o práva výhradní.

Obdobné platí i pro hodnocení závěrů správního orgánu prvního stupně (zejména bod 50. jeho rozhodnutí) ohledně toho, že žalobce se díky vlastnímu přístupu dostal do situace, kdy dle jeho názoru (žalobce) licenční podmínky neumožňovaly neomezeně zasahovat do systému IS VERA jako autorského díla. Je jistě zcela na místě, aby se Úřad zabýval otázkou, zda je postup zadavatele skutečně zaviněný, nicméně hodnocení této otázky by mělo přijít na řadu teprve poté, co zadavatel unese důkazní břemeno ohledně 1) autorskoprávních a 2) ekonomických a technických otázek. Teprve až ve chvíli, kdy žalobce prokáže, že z těchto důvodů je možné zadat zakázku pouze určitému subjektu, nastupuje případný korektiv zaviněně způsobené situace (srov. již opakovaně citovaný rozsudek pátého senátu Nejvyššího správního soudu: „*Jednací řízení bez uveřejnění lze využít, pokud jsou důvody pro jeho použití objektivní, tedy nezávislé na vůli zadavatele. Není sporu o tom, že pokud by se zadavatel svým vlastním zaviněným postupem dostal do situace, kdy musel přidělit zakázku pouze jedné určité společnosti, porušil by tím zákon o veřejných zakázkách. Zadavatel se tak nemůže dovolávat existence pouhého jediného dodavatele (právně nebo fakticky) schopného realizovat předmět veřejné zakázky, pakliže sám tento „stav exkluzivity“ vytvořil, a to navíc teprve ve chvíli, kdy již není možné nastalou situaci dostupnými právními prostředky změnit.*“).

Podle názoru zdejšího soudu hodnocení toho, zda situaci pro zadání JŘBU připravil žalobce zaviněně (jako nepřímý omyl), bylo pro zákonnost napadeného hodnocení nadbytečné. Lze souhlasit se žalobcem, že v této části je zejména rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostatečně zdůvodněné a nemá úplnou oporu ve správním spise, neboť pokud již správní orgán dospěje k tomu, že je nutné se zabývat zaviněním daného stavu, musí se zabývat především účelností vynaložených prostředků, možným znehodnocením původní investice, otázkou proměnlivosti úkonů zadavatele a „samoúčelností“ předcházejících kroků zadavatele. Jde tedy o komplexní posouzení, které musí být důkazně podloženo a v tomto případě důkazní břemeno tíží jednoznačně správní

orgán. Zároveň ale soud musí konstatovat, že žalovaný v bodu 35. rozhodnutí o rozkladu argumentaci správního orgánu prvního stupně zmírnil a otázkou zavinění se zabýval výlučně ve vztahu k hodnocení sankce. Tato dílčí nesprávnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ale nemůže mít vliv na nezákonnost rozhodnutí jako celku, když klíčový důvod pro závěr o spáchání správního deliktu, tedy nedostatečné prokázání důvodů pro použití JŘBU již ve fázi prokázání autorskoprávních omezení, obstojí.

S námitkami, kterými žalobce brojil proti zjištění skutkového stavu, souvisí námitka porušení principu dobré správy, kterou žalobce fakticky brojil proti tomu, že z postupu žalovaného není zřejmé, jaký postup by žalovaného v budoucnu uspokojil, tedy že mu nebyl předložen jasný návod, jak v budoucnu postupovat. Není úkolem Úřadu ani žalovaného, aby ve správním řízení o konkrétním správním deliktu dával žalobci jasné pokyny či návod, jak zcela konkrétně postupovat v budoucnu v dané zakázce. Nad to zcela konkrétní vodítka obsahuje judikatura správních soudů, zejména ta, kterou citoval sám žalobce, ale podle názoru zdejšího soudu žalobce požadavky uvedených rozhodnutí nesplnil. Dále je třeba konstatovat, že žádný univerzální návod nelze stanovit a zcela jistě ne v jednom konkrétním rozhodnutí, neboť ke každé jednotlivé věci musí být přistupováno individuálně a je na Úřadu, aby skutkové okolnosti každého případu zhodnotil v individuálním rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná, nehledě na to, že i takové případné pochybení by nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť neunesení důkazního břemene žalobcem v této konkrétní kauze s případným „návodem“ pro žalobce do budoucna nesouvisí.

Žalobce sám v žalobě uvedl, že „*Podstatou sporu, který je předložen Krajskému soudu k autoritativnímu posouzení, by na základě shora uvedeného, jakož i spisových materiálů, na které žalobce odkazuje, mělo být rozhodnutí, zda komplex důvodů, ze kterých zadavatel vycházel při rozhodování o volbě procesního postupu při zadávání veřejné zakázky „Optimalizace a konsolidace programového vybavení IS VERA“, svědčil využití postupu v rámci JŘBU v situaci, kdy žalobce jako zadavatel měl k dispozici sice dvojici informačních systémů chráněných autorským právem, ale využití jednoho z nich (IS GINIS) nebylo pro žalobce nadále fakticky reálné a perspektivní, proto rozhodnutí žalobce směřovalo k opuštění systému GINIS, odstranění duplicitních modulů či agend a rozvinutí druhého systému VERA do podoby komplexního informačního systému pokrývajícího veškeré agendy úřadu, včetně agend ekonomických.*“ Ve vymezení podstaty sporu se soud se žalobcem shodne, nicméně při prokázání „komplexu důvodů“ žalobce neunesl své důkazní břemeno, a to primárně u autorskoprávních důvodů ve vazbě na zhodnocení možností dosažení požadovaného výsledku.

V další žalobní námitce (rubrikované jako IV.) brojil žalobce proti výroku o sankci a jejímu odůvodnění. Konkrétně namítal její nedostatečné odůvodnění (vč. pominutí hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností), nesprávnost výpočtu horní hranice pokuty zahrnutím ceny plnění dle dodatků ke smlouvě, chybný závěr o úmyslnosti jednání žalobce a dotvoření prvostupňového rozhodnutí žalovaným.

Konstantní judikatura správních soudů vychází z toho, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 – 48, příp. rozsudek téhož soudu ze dne

15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 - 33 a další), soud proto odůvodnění pokuty za správní delikt posoudil v kontextu obou rozhodnutí.

K započtení ceny plnění dle dodatků ke smlouvě při stanovení horní hranice pokuty (a ceny zakázky) soud konstatuje následující. Z Oznámení o zahájení řízení ze dne 8. 10. 2013 vyplývá, že Úřad zahájil řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu žalobcem **při uzavření smlouvy ev. č. 0532/2010/ITPLO ze dne 24. 2. 2010 a jejích dodatků č. 1 a č. 2**, vč. smlouvy o narovnání ze dne 4. 7. 2012 na realizaci veřejné zakázky „Optimalizace a konsolidace programového vybavení IS VERA“. Stejný předmět řízení je uveden i v záhlaví rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž ve výroku se při popisu deliktního jednání hovoří již jen o veřejné zakázce. Z oznámení o zahájení řízení, stejně tak ze všech ostatních úkonů Úřadu, vč. jeho rozhodnutí jasně vyplývá, že předmětem šetření byla veřejná zakázka „Optimalizace a konsolidace programového vybavení IS VERA“ a smlouvy, které byly uzavřeny v jejím rámci. Ve výroku o spáchání deliktu dokonce není konkrétně specifikována ani smlouva ze dne 24. 2. 2010, přesto je podle názoru soudu skutek popsán označením veřejné zakázky zcela dostatečně, zejména pokud od počátku bylo z oznámení o zahájení řízení jasné, v jakém rozsahu je delikt šetřen, a pokud jsou konkrétní smlouvy jasně uvedeny v záhlaví rozhodnutí o správním deliktu v označení předmětu řízení.

S uvedeným souvisí i hodnocení námitky rubrikované v žalobě sub. V. 3., kterou brojil žalobce proti nekonzistentnosti výroku I. a výroku II. napadeného rozhodnutí. Stejně jako žalovaný i soud musí poukázat na to, že „napadené rozhodnutí“ v souzené věci je rozhodnutí rozkladové, které obsahuje pouze jediný výrok, a nelze proto pojmově shledat nekonzistentnost výroku I. a výroku II. Pokud žalobce brojí proti tomu, že žalovaný svým rozhodnutím potvrdil „nekonzistentní“ výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí, tak soud dospěl k závěru, že výroky prvostupňového rozhodnutí jsou vzájemně zcela konzistentní, neboť jedním výrokiem je konstatován delikt a druhým uložena pokuta za spáchání deliktu uvedeného ve výroku I. K vymezení deliktu a zahrnutí dodatků ke smlouvě se soud vyjádřil v předchozím odstavci. Pouze na okraj považuje soud za vhodné upozornit, že žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2003, č. j. 2 Ads 53/2003-75, se týkal kasační stížnosti, kterou stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb. Nejednalo se vůbec o rozhodnutí, kterým by byla posuzována konzistentnost výroků v řízení o správním deliktu, kde je jedním výrokiem konstatováno spáchání deliktu a druhým výrokiem ukládána sankce. Nejvyšší správní soud v dotčeném rozhodnutí pouze zcela obecně konstatoval, že „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.*“ Na nyní posuzovanou věc ale citovaný rozsudek nemá žádný dopad a je zcela nepřipadný. Obecné závěry o nesrozumitelnosti výroků správních rozhodnutí v podmínkách nyní posuzované věci *in concreto* naplněny nebyly.

K odůvodnění sankce a k její výši Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 - 33 jasně uvedl, „že ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“

Podle § 121 odst. 2 věty první ZVZ Úřad při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Ve spojení prvo- a druhostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se Úřad vypořádával jak se způsobem spáchání, následky a okolnostmi spáchání deliktu, tak i případným likvidačním charakterem pokuty.

Lze sice konstatovat, že hodnocení způsobu spáchání deliktu v části odůvodnění „Uložení sankce“ v rámci prvostupňového rozhodnutí absentuje, nicméně ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že odpovědnost za správní delikt je v souzené věci objektivní a způsob spáchání deliktu byl průběžně hodnocen správním orgánem prvního stupně v celém odůvodnění jeho rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného pak vyplývá, že úmysl žalobce byl vztažen především k hodnocení výše sankce, což soud s ohledem na vše shora uvedené k primární povinnosti unést důkazní břemeno považuje za adekvátní. Při hodnocení otázky vlivu jednání žalobce na výši sankce již soud nepovažuje za nutné, aby dokazování bylo natolik detailní, jako v případě, kdy by otázka úmyslného vytvoření situace měla být klíčovou pro hodnocení toho, zda se delikt stal nebo nestal. Při hodnocení vlivu jednání žalobce na výši sankce (pokud není zohledňováno jako součást skutkové podstaty) považuje soud za dostatečné, pokud správní orgán dostatečně prokáže, že jednáním žalobce vůbec vznikla situace, která sama o sobě přivedla zadavatele do situace, kdy byl (byť i subjektivně) nucen přistoupit k zadání zakázky v JŘBU. V tomto kontextu tedy zhodnocení jednání žalobce považuje soud i s ohledem na výši sankce za správné, neboť ze shromážděných listinných podkladů jasně vyplývá vědomá snaha žalobce budovat IS VERA jako dominantní systém.

Hodnocení následků jednání žalobce je v případě deliktu spojeného se zadáním zakázky v JŘBU poměrně jednoznačné a jednoduché, neboť v případě neprokázání splnění podmínek pro JŘBU došlo k absolutnímu vyloučení hospodářské soutěže v rozporu se zákonem. Nad rámec tohoto obecného hodnocení následků jednání žalobce se žalovaný v bodu 51. svého rozhodnutí následky dále podrobně zabýval.

V případě okolností spáchání deliktu je ve shodě se žalovaným třeba konstatovat, že se Úřad okolnostmi zabýval, byť hodnocení okolností spáchání deliktu bylo nezřídka spojeno s hodnocením jednání žalobce obecně. Pokud žádnou z těchto okolností nepovažoval Úřad za polehčující ani přitěžující, bylo by jistě vhodnější uvést, že žádné takové okolnosti neshledal, nicméně pokud žádné neshledal a toto hodnocení neuvedl (jak doplnil žalovaný), tak to má na

výši sankce stejně nulový vliv, jak by v rozhodnutí konstatoval, že žádné takové okolnosti neshledal.

Podle názoru zdejšího soudu tak odůvodnění pokuty ob stojí a sama pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

Závěrem žaloby pod bodem V. 4. namítl žalobce nesprávnou interpretaci § 121 odst. 3 ZVZ, dle kterého (podle znění účinného v době zahájení správního řízení i vydání napadeného rozhodnutí) odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm ne zahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán.

Uvedené lhůty jsou lhůtami pro zahájení správního řízení a jedná se o kombinaci subjektivní a objektivní lhůty pro zahájení řízení a ve vazbě na tuto lhůtu je řešen zánik odpovědnosti za správní delikt. Odpovědnost za správní delikt podle uvedeného ustanovení zaniká jednak v případě, že příslušný správní orgán ne zahájí správní řízení do pěti let ode dne, kdy získal vědomost o jednání, které by mělo být deliktem („*kdy se o něm dozvěděl*“), anebo v případě, že ode dne spáchání deliktního jednání uplynulo deset let a správní orgán ne zahájil do té doby řízení o správním deliktu. Zánik odpovědnosti za delikt není vázán na prostý běh času od spáchání správního deliktu, nýbrž rozhodujícím okamžikem je (ne)zahájení správního řízení v určitém časovém úseku.

Soudu předložená žalobní námitka je zcela neurčitá. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Žalobce nijak nespécifikuje, jaké skutečnosti, u kterých zanikla jeho odpovědnost za správní delikt, bral žalovaný v potaz. V případě samotné veřejné zakázky je zřejmé, že lhůta zachována byla (písemná výzva k jednání je ze dne 16. 2. 2010 a oznámení o zahájení řízení je ze dne 8. 10. 2013) a bylo pouze na žalobci, aby zcela konkrétně uvedl, které skutečnosti považuje za nezákonnost napadeného rozhodnutí, což v tomto žalobním bodu absentuje.

Pouze nad rámec uvedeného soud opětovně zdůrazňuje, že nosným důvodem obou rozhodnutí Úřadu je neunesení důkazního břemene ze strany žalobce. Nicméně pokud by se měl žalovaný zabývat podrobně tím, zda zadavatel veřejné zakázky úmyslně vytvořil, resp. v průběhu doby vytvářel „stav exkluzivity“ a svým vlastním zaviněným postupem se dostal do situace, kdy musel přidělit zakázku pouze jednomu určitému subjektu, pak jistě nelze omezovat zjišťování těchto skutečností obecnou lhůtou pro zahájení řízení, neboť správním deliktem není vytvoření „stavu exkluzivity“, ale pouze a jedině zadání poslední veřejné zakázky v JŘBU.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na to, že žádnou z uplatněných žalobních námitek neshledal soud jako důvodnou, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byl rozklad žalobce

zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová